

26 Ιανουαρίου 2018

Γέροντας Γερβάσιος Παρασκευόπουλος (1 Ιανουαρίου 1877 - 30 Ιουνίου 1964) (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Στην ταραγμένη εποχή του 20ου αιώνα, με τα συγκλονιστικά γεγονότα τόσο καθοριστικά για την ανθρώπινη ιστορία, ένα λαμπρό αστέρι πρόβαλε στο

στερέωμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, ο π. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος που υπήρξε μια από τις σημαντικότερες θρησκευτικο-πολιτικές προσωπικότητες της σύγχρονης ιστορίας της Πάτρας.

Γεννήθηκε την 1η Ιανουαρίου του 1877, στο χωριό Νυμφασία (Γρανίτσα) Γορτυνίας. Γονείς του ήταν ο Χαράλαμπος και η Βασιλική Παρασκευοπούλου, την οποία και έχασε στην ηλικία των 3 ετών. Ο πατέρας του ήταν γεωργός και κτηνοτρόφος της περιοχής και λόγω αδυναμίας του να εργάζεται και να παρέχει τα απαραίτητα στην οικογένειά του, παντρεύτηκε ξανά. Η μητριά όμως του Γεωργίου, του φερόταν βάνουσα πολλές φορές, με αποτέλεσμα τόσο η φτώχεια και η ανέχεια, όσο και η κακομεταχείριση, να πλαισιώνουν μια δύσκολη παιδική ηλικία.

Ο Γεώργιος από την παιδική του ηλικία ήταν ιδιαίτερα εργατικός, ενώ ταυτόχρονα έδειχνε ιδιαίτερη έφεση στα γράμματα, με αποτέλεσμα να πρωτεύσει στο Δημοτικό σχολείο της περιοχής. Περνώντας την ηλικία των 12 ετών, λόγω των έντονων οικονομικών προβλημάτων της οικογένειάς του, υποχρεώνεται να εργάζεται σε διάφορες δουλειές για να αποκομίσει τα προς το ζην. Ο ίδιος όμως επιθυμεί να φοιτήσει στο σχολείο, τη στιγμή που ήδη είχε αρχίσει να δείχνει κλίση προς την εκκλησιαστική ζωή που θα ακολουθούσε, θέλοντας να γίνει μοναχός. Έτσι θέλοντας να συνδυάσει και τις δύο ιδιότητες εισάγεται στην Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Κερνίτσης ως υποτακτικός, ενώ την ίδια στιγμή επιδίδεται στη μελέτη των γραμμάτων, τόσο των εκκλησιαστικών, όσο και της θύραθεν παιδείας. Τρία χρόνια παρέμεινε εκεί.

Ποθώντας τη μόρφωση σε ηλικία 15 ετών ξεκίνησε για την Ιερά Μονή του Μεγάλου Σπηλαίου, όπου υπήρχε και Σχολαρχείο, έτσι ώστε να μπορέσει να συνεχίσει τη γραμματική και πνευματική του πρόοδο, ενώ πλέον γίνεται και δόκιμος μοναχός. Η άφιξή του έγινε με περιπετειώδη τρόπο καθώς αναγκάστηκε να ταξιδέψει από το Μοναστήρι στην Κερνίτσα ως το Μέγα Σπήλαιο στα Καλάβρυτα, περπατώντας μέσα στο κρύο, με αποτέλεσμα να αρρωστήσει σοβαρά πριν φτάσει στον προορισμό του. Εν τέλει παραμένει για να αναρρώσει στη Μονή του Αγίου Αθανασίου Κλειτορίας, όπου τον περιέθαλψε ο Μοναχός Βησσαρίων. Όταν συνήλθε από την ασθένεια, προσήλθε στη Μονή Μεγάλου Σπηλαίου. Ήταν η Διακαινήσιμος εβδομάδα του 1894.

Στο Μοναστήρι όμως αδιαφόρησαν για την καλλιέργειά του και έτσι αναγκάστηκε να φύγει από εκεί, καθώς το ζητούμενό του ήταν να συνεχίσει τη μελέτη των γραμμάτων κάτι που δεν συνέβη στη Μονή. Έτσι με νέα οδοιπορία πηγαίνει στη Μονή Ταξιαρχών Αιγιαλείας, που είχε επίσης σχολαρχείο. Εκεί τον υποδέχθηκαν και τον περιέβαλαν με ιδιαίτερη αγάπη. Στο σχολαρχείο της Μονής ο δόκιμος μοναχός Γεώργιος άριστευσε, αλλά λόγω των επιδόσεών του και της διαγωγής του,

έστρεψε σε βάρος του πολλούς μοναχούς μέσα στη Μονή, με αποτέλεσμα, να συκοφαντηθεί. Όμως δεν πέρασε πολύς καιρός μέχρι να αποκαλυφθούν οι ραδιουργίες σε βάρος του. Τότε, όταν πλέον καθάρισε το όνομά του, αποφάσισε να φύγει από το Μοναστήρι και οδηγήθηκε σε νέα Μονή, λίγο έξω από την Πάτρα, τη Μονή Γηροκομείου, σε μια πόλη που δέσποζε η μορφή του Μητροπολίτου Ιεροθέου Μητρόπουλου. Έτσι το 1897 έφτασε στη μονή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου Γηροκομείου, στην οποία και έμεινε ως το τέλος της ζωής του. Το 1899 στρατεύτηκε και πλέον εισήλθε στο ιερατικό σχήμα.

Φοιτητική ζωή και Ιεροσύνη

Στις 27 Αυγούστου του 1903 εκάρη μοναχός στην Ιερά Μονή Θεοτοκίου Άρτης, μετονομαζόμενος σε Γερβάσιος, ενώ στις 2 Σεπτεμβρίου του ιδίου έτους χειροτονείται ιεροδιάκονος από τον Μητροπολίτη Άρτης Γεννάδιο. Το 1905 αποφοιτεί από το Σχολαρχείο και εισάγεται στη Ριζάρειο σχολή. Την εποχή εκείνη Διευθυντής της Ριζαρείου Σχολής ήταν ο Πενταπόλεως Άγιος Νεκτάριος, τον οποίο ο π. Γερβάσιος βαθειά αγάπησε και μιμήθηκε.

Ο άγιος Νεκτάριος εξετίμησε τον ευσεβή και φιλομαθή διάκονο και πολλά τα αγαθά είπε περί αυτού. Διασώζει ο συμμαθητής του στη Ριζάρειο Τάκης Κωνσταντόπουλος: «Ο Νεκτάριος μας edίδασκε «Ποιμαντικήν», την οποίαν διήνθιζε με ποιήματά του προς την Θεομήτορα, μελοποιημένα από τον ίδιον και τα οποία υπό την καθοδήγησίν του ψάλλαμε. Σ' ένα μάθημά του, σχετικό με τα καθήκοντα του «Ποιμένου», εγείρεται ο νεαρός Γερβάσιος και ζητεί ευλαβώς την άδεια να μιλήσει.

...«Ποιμήν καλός -λέγει- είναι όχι ο κατ' επάγγελμα τυπικώς ενασκών τα καθήκοντά του, αλλά ο ολοψύχως και ενσυνειδήτως αφιερωμένος εις την Εκκλησίαν, που αδιάκοπα αγωνίζεται να κάμει βίωμα του ποιμνίου του τας υποθήκας του Ευαγγελίου και των Γραφών, υπεισερχόμενος εις τας ουσίας και εκλαϊκεύων αυτάς. Ο στηλιτεύων τας αντιδράσεις και αντιμετωπίζων τον φαρισαϊσμόν με το μαστίγιον, όπως ο Κύριος εις τον Ναόν του Σολομώντος. Να είναι υπόδειγμα λιτότητος και αφιλοχρηματίας. Στωργικός προς φίλους και εχθρούς και εαυτόν, προσφέρων θυσίαν προκειμένου να περισώση απολωλός πρόβατον. Εν μια λέξει, να είναι αδιάβλητος εν παντί και πάντοτε και υπό πάντων».

Με συγκίνησιν ο Νεκτάριος τον καλεί κοντά του, τον ευλογεί και μας λέγει: «Τοιούτος εμπρέπει ημίν ποιμήν». Και ανυψών τους δακρυβρέκτους οφθαλμούς του προς τον Ουρανόν, προσθέτει προφητικά: ...«Εις το πρόσωπόν του βλέπω τον αυριανόν ταγόν της Εκκλησίας μας. Τον πραγματικόν ποιμένα του Χριστεπωνύμου πληρώματος. Ο Κύριος μετ' αυτού». Και η προφητεία του Αγίου Νεκταρίου

επαλήθευσε.

Στη Ριζάρειο φοίτησε ως εξωτερικός μαθητής ως το 1907, ενώ Απολυτήριο έλαβε στις 23-6-1909 από το Α΄ Γυμνάσιο Αθηνών με τον βαθμό «Άριστα». Στη συνέχεια (11-9-1909) ενεγράφη στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από την οποία έλαβε πτυχίο διδάκτορα με τον βαθμό «Λίαν καλώς» στις 19-3-1914. Από τον Ιούλιο του 1906 ως το πέρας των σπουδών του υπήρξε υπότροφος του κληροδοτήματος Αθηνάς Γ. Μαντζώνη.

Σε ηλικία 33 ετών χειροτονείται ιερέας από τον Μητροπολίτη Πατρών Αντώνιο. Κατά την παραμονή του στην Αθήνα ο Μητροπολίτης Θεόκλητος Μηνόπουλος εκτίμησε πολύ την προσωπικότητα και τη μόρφωση του Γερβάσιου και γι' αυτό τον τοποθέτησε στη θέση Πρωτεκδίκου της Μητροπόλεως των Αθηνών.

Στρατιωτικός ιερέας στους βαλκανικούς πολέμους

Το 1912, ο π. Γερβάσιος είχε διακόψει τις σπουδές του. Ο λόγος ήταν η εισαγωγή του στον στρατό ως ιερέας, στο «Ανεξάρτητο Ευρυζωνικό Απόσπασμα Κωνσταντινόπουλου», από όπου συνέβαλε στο νικητήριο απελευθερωτικό αγώνα εμψυχώνοντας και μεταδίδοντας το θείο λόγο και την ελπίδα στο ελληνικό στράτευμα, για την απελευθέρωση των ελληνικών εδαφών.

Ο Μητροπολίτης Εδέσσης και Πέλλης, Διονύσιος Παπανικολόπουλος, Αρχιμανδρίτης ακόμα θα γράψει τότε για το γέροντα: «...Τον ενθυμούμαι με φορτωμένον τον σάκκον με τας αποσκευάς του, διάβροχον και μέχρι λαιμού λασπωμένον να βαδίζει δρόμον μέσα στις λάσπες του πεδίου της μάχης των Γρανιτσών δίπλα εις τους αερόποδας ευζώνους μας. Και εγώ δεν ήμουν εις καλυτέραν κατάστασιν. Αντηλλάξαμεν θερμόν αδελφικόν ασπασμόν και έκαστος ακολουθήσαμεν τον δρόμον του. Δια δευτέραν φοράν πάλιν συναντήθημεν την 15η Ιουλίου 1913 στα υψώματα του τζαμί Τεπέ, εντός βουλγαρικού εδάφους. Ήτο τότε κατάκοπος και νήστις. Ως μου είπε, είχε τρεις ημέρες να βάλει κάτι εις το στόμα του. Είχα κάποιο ξεροκόμματον εγώ εις το σακκίδιον μου. Του το προσέφερα. Το εδέχθη. Με ησπάσθη και έφυγε ακολουθών τους ευζώνους του προς Μέτσοβον».

Η δράση του στην Πάτρα

Μετά το 1917, ο π. Γερβάσιος εισήλθε στην εποχή των ειρηνικών αγώνων του. Έμεινε μόνιμα στην Πάτρα. Άρχισε εντός της πόλεως πλέον και στις φτωχότερες συνοικίες της να κρούει το «τάλαντον» και «εκ νυκτός ορθρίζων προς τον Κύριον...»

Επέστρεψε στην Μονή της μετανοίας του, την Ιερά Μονή Παναγίας

Γηροκομητίσσης Πατρών, αφ' ενός μεν για να ασκηθεί στην περισυλλογή και την πνευματική κατάρτιση και αφ' ετέρου για να συνεχίσει την αγαπημένη του μελέτη. Με εντολή του Μητροπολίτου άρχισε την ανακαίνιση της Μονής. Εργάσθηκε σκληρά για την πνευματική ανύψωσή της με βάση την Εκκλησιαστική Πατερική Μοναχική παράδοση.

Αγαπούσε πολύ τα παιδιά και αγωνίσθηκε με όλες του τις δυνάμεις για τους νέους. Κήρυττε καθημερινώς με άκαμπτη σταθερότητα την Ευαγγελική αλήθεια. Εξομολογούσε ακούραστα τον λαό του Θεού οδηγώντας τον με πατρική στοργή στην εν Χριστώ μετάνοια.

Λειτουργούσε συχνά, διότι πίστευε ότι η Θεία Λειτουργία «κύριον και μοναδικόν σκοπόν και έργον έχει την θέωσιν ημών...». Μεριμνούσε για τους φυλακισμένους και τους ενδεείς και είχε γίνει ο προστάτης των προσφύγων.

Το 1922 μετά τη Μικρασιατική καταστροφή στην Πάτρα θα βρουν καταφύγιο περισσότεροι από 7000 πρόσφυγες. Πολλοί πατρινοί και ιδίως οι πιο ευκατάστατοι δεν αποδέχονται εύκολα την είσοδο στην πόλη των προσφύγων. Έτσι οι πρόσφυγες δέχονται την κατακραυγή και αποστροφή πολλών πατρινών. Ο ίδιος την ίδια εποχή θα γράψει: «...απομονώνονται εις ένα γκέτο από την υπόλοιπη Πατραϊκή κοινωνία και για κάθε αναταραχή, πολιτική ή κοινωνική, τους θεωρούν ύποπτους και υπεύθυνους, με συνέπεια συλλήψεις, εφορίες, φυλακίσεις».

Μέσα σε αυτή τη δύσκολη κατάσταση ο Γέροντας θα σταθεί δίπλα στους πρόσφυγες. Θα τους περιθάλπει με αγάπη, θα διαδώσει το μήνυμα της ελπίδας και του θάρρους. Περιέχεται στους καταυλισμούς, ενδιαφέρεται ένθερμα γι' αυτούς, τους ενισχύει ηθικά και υλικά, με όσες δυνάμεις έχει και όσους λιγοστούς πολίτες συντάσσονται στο πλευρό του.

Ζούσε και κήρυττε ως Ορθόδοξος κληρικός, χωρίς να απομακρύνεται ούτε στο ελάχιστο από την αγία Παράδοση και τους ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας μας. Αυτό, όμως, είχε ως αποτέλεσμα να διωχθεί.

Οι πρώτες συκοφαντίες άρχισαν με αφορμή τις νυκτερινές Θείες Λειτουργίες που τελούσε χάριν των εργαζομένων. Κι αυτό ήταν η αρχή ενός απηνού πολέμου κατά του Αγίου Πατρός. Για πολλούς ήταν «βαρύς και βλεπόμενος». Έπρεπε να φιμωθεί ο λόγος της αληθείας.

Έπρεπε να εξουδετερωθεί ο άνθρωπος του Θεού, για να παύσει ο έλεγχος των αμαρτωλών συνειδήσεων. Το 1931 η υπόθεση έφθασε στο Συνοδικό Δικαστήριο. Το αποτέλεσμα της δίκης ήταν, με πλειοψηφία μιας μόνο ψήφου, εξάμηνη αργία και περιορισμός στην Ιερά Μονή Γηροκομείου. Η συμπαράσταση όμως του λαού, ο

οποίος σύσσωμος υπερασπίσθηκε τον πνευματικό του πατέρα, ήταν συγκινητική. Τελικά, η αθωότητα του Αγίου Γέροντος αποδείχθηκε περίτρανα και όχι μόνον διατάχθηκε ενωρίτερα η άρση της ποινής του, αλλά και τιμήθηκε να υπηρετήσει ως Πρωτοσύγκελλος στην Ιερά Μητρόπολη Πατρών.

Το 1939 καλείται από τον Αθηνών Χρυσάνθο να αναλάβει τα καθήκοντα του Μεγάλου Πρωτοσυγγέλλου της Αρχιεπισκοπής Αθηνών. Κατόπιν πολλών πιέσεων δέχθηκε. Κι απ' την θέση αυτή εργάσθηκε με σθένος για την εξυγίανση των εκκλησιαστικών πραγμάτων προχωρώντας σε βαθιές τομές. Δεν λύγιζε μπροστά σε τίποτε. Ουδέποτε εργάσθηκε για το ατομικό του συμφέρον. Έλαμψε και στην περίοδο αυτή της πρωτοσυγκελλίας του με το άριστο παράδειγμα και την ασκητική ζωή του.

Το 1941 απαλλάχθηκε των καθηκόντων του Πρωτοσυγγέλλου και επέστρεψε στην Πάτρα. Μετά από λίγο καιρό ο νέος αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός τον κάλεσε πάλι στην Αθήνα, αλλά αυτή την φορά δεν αποδέχθηκε την πρόσκληση. Παρέμεινε έκτοτε κοντά στο ποίμνιό του, που με τόσο πόνο είχε αποχωρισθεί.

Ο π. Γερβάσιος ζούσε και εκινείτο εν Αγίω Πνεύματι. Η καθαρή του ψυχή ήταν πλημμυρισμένη από τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Οι ίδιοι οι εξομολογούμενοι γνώριζαν το προορατικό του χάρισμα. Ήταν «πόλις επάνω όρους κειμένη». Επίσης, το χάρισμα της θαυματουργίας – που λίγοι από τους Αγίους αξιώθηκαν να λάβουν απ' αυτή την ζωή – μαρτυρείται και σήμερα από τους ανθρώπους που έζησαν κοντά του.

Ο π. Γερβάσιος λειτουργούσε 4 με 5 φορές την εβδομάδα. Ο ναός της Αγίας Αικατερίνης στη λεγόμενη περιοχή των προσφυγικών, πάντοτε ήταν πλήρης. Η προσφορά του στους πρόσφυγες, αλλά και η φωτισμένη μορφή του είχε αρχίσει να διαφαίνεται μέσα στα δύσκολα χρόνια της φτώχειας και πλήθους πιστών συνέτρεχε στον π. Γερβάσιο, που η φήμη του εξαπλωνόταν διαρκώς πέρα από τα στενά όρια της Πάτρας. Η φιλανθρωπική του δράση, η μειλίχια παρουσία του, η ανιδιοτελής προσφορά του, η ακούραστη διακονία του τον έκαναν υπόδειγμα κληρικού, παράδειγμα χριστιανού. Πολλοί στο πρόσωπο του έβλεπαν ένα πατέρα να τους νουθετήσει, άλλοι ένα φίλο να μοιράσουν τα προβλήματά τους. Ο π. Γερβάσιος όμως, είχε και ένα ιδιαίτερο χάρισμα. Την επαφή με τους νέους ανθρώπους. Η διορατικότητά του, του επέτρεπε να ενεργεί με τέτοιο τρόπο ώστε να ελκύει το ενδιαφέρον τους. Μόνο τυχαίο άλλωστε δε μπορεί να χαρακτηριστεί το πλήθος ιερέων που χειροτονήθηκε επί εποχής του.

Η προσφορά του στο κοινωνικό σύνολο, ανεκτίμητη. Χαρακτηριστικά το 1923 ανέγειρε το Ναό του Αγίου Δημητρίου Πάτρας, το 1931 ίδρυσε τη σχολή

βιοτεχνίας και χειροτεχνίας, το 1932 ίδρυσε νηπιαγωγείο, το 1934 ίδρυσε τη Νυκτερινή σχολή αναλφάβητων καθώς και εκκλησιαστική κατασκήνωση. Το 1948 ίδρυσε σχολή χειροτεχνίας. Η εκκλησιαστική προσφορά του επίσης σημαντική. Το 1923 ίδρυσε και οργάνωσε τα κατηχητικά της πόλεως της Πάτρας, το 1934 ίδρυσε εκκλησιαστική κατασκήνωση «Ο προφήτης Ηλίας», το 1938 ίδρυσε το θρησκευτικό σωματείο «Κατηχητικός Όμιλος Ορθοδόξων Πατρών» το 1954 ίδρυσε νέα εκκλησιαστική κατασκήνωση στα Συχαινά Αχαΐας. Παράλληλα δεν πρέπει να λησμονείται η μεγάλη φιλανθρωπική προσπάθεια με εράνους προς ενίσχυση των φτωχών Πατρινών και ιδίως η οργάνωση των συσσιτίων κατά την περίοδο της κατοχής.

Το 1944 η φήμη του για τις ικανότητές του, αλλά και για την προσωπικότητά του η οποία ξεπερνούσε τα αυστηρά θρησκευτικά και πολιτειακά σύνορα, τον φέρνουν επικεφαλής επιτροπής η οποία προσπάθησε να συμφιλιώσει τους ηγέτες Ε.Α.Μ. – Ε.Λ.Α.Σ. Επιτυχία του θεωρήθηκε η αποτροπή σφαγών και διωγμών στην ευρύτερη περιοχή των Πατρών.

Πολλοί στο πρόσωπο του έβλεπαν ένα πατέρα να τους νουθετήσει, άλλοι ένα φίλο να μοιράσουν τα προβλήματά τους. Ο π. Γερβάσιος όμως, είχε και ένα ιδιαίτερο χάρισμα. Την επαφή με τους νέους ανθρώπους. Η διορατικότητά του, του επέτρεπε να ενεργεί με τέτοιο τρόπο ώστε να ελκύει το ενδιαφέρον τους. Ακόμη και τις τελευταίες στιγμές του στη ζωή αυτή έλεγε: «Σας εμπιστεύομαι τα παιδιά μου, τα νήπιά μου, το αύριο του Έθνους, τας χρυσάς ελπίδας του αιωνίου μελλοντός μου...»

Ζώντας ο π. Γερβάσιος ουράνια ζωή κατόρθωσε να αποκτήσει τέτοια παρρησία προς τον Θεό, ώστε να καταστεί πηγή αστείρευτη θαυμάτων πολλών, όπως σημειώνει χαρακτηριστικά το πνευματικό του παιδί, ο Αρχιμανδρίτης Κύριλλος Κωστόπουλος.

Θαύματα

Ο ολυμπιονίκης του πνεύματος π. Γερβάσιος που έχει τον «χριστόν ένδον μεμορφωμένον» χαριτώθηκε από την Αγία Τριάδα και επιτελούσε θαύματα εν τη ζωή. Δαιμονόπληκτοι, βασανιζόμενοι από ακάθαρτα πνεύματα, ελυτρώθησαν κατά την ομολογία αυτών , τούτων των πρώην ασθενών. Δαιμονόπληκτοι που κραυγάζουν «Γερβάσιε μ' έκαψες», τον αποκαλούσαν *καψάλη* και «Γεράσιμο». Είναι άπειρα τα θαύματα τα οποία διηγούνται πολλοί οι οποίοι είδαν το πρόσωπο του γέροντα, να ζει μέσα στο άκτιστο φως «το γαλάζιο» που λέμε, «ωσει πρόσωπον αγγέλου» (πραξ.6.15).

Από το πλήθος των θαυμάτων παλαιών και νέων, τα οποία κυκλοφορούν θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε ένα από τα θαύματα που κατέγραψε και ο κοσμικός τύπος των Πατρών, το οποίο είναι μοναδικό εις την καθόλου Ορθόδοξη Εκκλησία.

Ο γέροντας, ο οποίος αγωνιζόταν δια το ουράνιο πολίτευμα, για τη βασιλεία του Θεού, και του οποίου η αθωότητα ήτο κυριολεκτικά απίστευτη, δεν ονειρεύεται πλούτη, δόξα, δύναμη και δεν τον συγκινούσαν τα εγκόσμια. Σφοδρός του πόθος ήταν η σωτηρία του ποιμνίου του. Ο αγνός και παρθενικός άνθρωπος που έχει συνείδηση της αποστολής του, νύχτα και ημέρα αγωνιζόταν για το έργο του Θεού και κατάρτιζε στρατό σωτηρίας, αγνό σώμα εκκλησίας για να το παραδώσει στην Κεφαλή, στο Χριστό, ενσάρκους αγγέλους για να δοξάζεται το όνομά Του. Ο γνήσιος φίλος των παιδιών π. Γερβάσιος που εκδήλωνε με ποικίλους τρόπους την αγάπη του για το παιδί και ανάλωσε τη ζωή του για να γίνουν πράξη τα λόγια του Κυρίου, τις ημέρες των απόκρεω συνήθιζε να πηγαίνει τα παιδιά των κατηχητικών σχολείων εις τον μικρόν κήπο της περιοχής του προφήτη Ηλία όπου υπάρχει ομώνυμος ναός - παρεκκλήσιο τότε της Ιεράς Μονής κοιμήσεως Θεοτόκου Γηροκομείου- και κατασκηνωτικός χώρος των κατηχητοπαίδων. Στις 17 Φεβρουαρίου 1929 ο μακάριος Γέροντας, φύτευσε δένδρα στο αγροκήπιο βοηθούμενος από τα μικρά αρνάκια του Χριστού, της Εκκλησίας που αποτελούν την αυριανή ελπίδα. Ο ίδιος αφού διάβασε ειδική ευχή, φύτευσε ένα πεύκο. Αργότερα, το 1934, στην συνέλευση της αδελφότητας ο Γέροντας είπε μεταξύ άλλων ότι *«εις αυτόν ως αδελφόν της Ι.Μ. Γηροκομείου εξεχωρήθη από του έτους 1925 έκτασις εκ τριών στρεμμάτων εκ του παρά τον προφ. Ηλίαν αγρού της Μονής προς εμφύτευσιν κατά Νόμον. Αποβλέπων όμως εις τας ανάγκας των Κατηχητικών Σχολείων εφύτευσε την έκτασιν ταύτην δια μωρεών, ακακιών, ελαιών, αμυγδαλών, πιτύων κλπ με σκοπόν την εξυπηρέτησιν του έργου»*.

Στις 26 Φεβρουαρίου 1929 η συνέλευση της αδελφότητας με πρόταση του Διευθυντού των Κατηχητικών Σχολείων και προέδρου της συνελεύσεως π. Γερβασίου εγκρίνει εις τον Προφ. Ηλία *«το περίφραγμα του αγροκηπίου του Κατ. Σχολείου και τα δια το δενδροφύτευμα εν αυτώ απαιτηθέντα έξοδα, ανελθόντα εις ποσόν των δραχμών τεσσάρων χιλιάδων ...»*

Μετά από 31 και πλέον χρόνια, το 1960, όταν έκοψαν το πεύκο, διαπίστωσαν ότι εις κάθε κυκλική φέτα του ξύλου του κορμού του πεύκου που είχε φυτέψει ο Γέροντας είχε πλαγίως σχηματισθή θαυματουργικώς το σύμβολο, το τρόπαιο της Ορθοδόξου Πίστεώς μας, «το σημείον του Υιού του ανθρώπου», το ιερό σύμβολο και όπλον της πίστεώς μας, ο Τίμιος Σταυρός, στον οποίον απλώθηκε το πανόλβιο σώμα του αρχηγού της πίστεώς μας. Εις τα τέσσαρα άκρα του αχειροποιήτου

Σταυρού, διαπιστώθηκε με κατάλληλο όργανο, ότι είναι θαυματουργικώς αγιογραφημένες η Γέννηση, η Βάπτιση, η Σταύρωση και η Ανάσταση του Κυρίου. «*Είναι ο μόνος γνωστός χειροποίητος Σταυρός εις την Ορθόδοξον Εκκλησίαν*» γράφει ο πολυσέβαστος βιογράφος του αγίου μας, μακαριστός Μητροπολίτης Ύδρας κυρός Ιερόθεος.

Ο ιερός πατέρας που έσπειρε τον σπόρο της Ορθοδοξίας και δημιούργησε μια μεγάλη εποχή, αγαπούσε τον Τίμιο Σταυρό, ο οποίος κατατροπώνει αιρετικούς και αθέους. Ο π. Γερβάσιος, ο οποίος διακρινόταν για την μεγάλη του αγάπη προς την Αγία Γραφή, στα νοήματα της οποίας κολυμπούσε δια της αυταπαρνήσεως ήταν η ουσιοποίηση του ευαγγελικού ζυγού. Και τούτο διότι ο Σταυρός είχε σχηματιστεί πρώτα μέσα στην καρδιά του. Ένας αιματοβαμμένος Σταυρός ήτο η καρδιά του.

Ο χειροποίητος Σταυρός του π. Γερβασίου, θεωρηθείς ως ουράνιο σημείο, τιμήθηκε και καθαγιασθήκε υπό του αιμνήστου μητροπολίτου Πατρών κυρού Κωνσταντίνου, ο οποίος μετά του κλήρου και πλήθους λαού και μετά από λιτάνευση, το απόγευμα της Κυριακής 4 Σεπτεμβρίου 1960, τον τοποθέτησε στον Ιερό Ναό της Αγίας Παρασκευής Συχαινών, όπου είναι και οι παιδικές κατασκηνώσεις της Αναπλαστικής Σχολής Πατρών, ανακηρύσσοντας αυτόν ιερό κειμήλιο. «Ο Σταυρός ούτος διαρκώς ποιεί θαύματα και δι' αυτού ζημούνται το πρόσφορον της θείας Ευχαριστίας, χρησιμοποιούμενος υπό ευσεβών».

Συγγραφικό έργο

Ο Γέροντας δεν ασχολήθηκε συστηματικά με τη συγγραφή, «*παρά το εύχυμον εις τούτο τάλαντόν του*». Προτιμούσε να ομιλεί, παρά να γράφει. Εδημοσίευε ανελλιπώς σε εφημερίδες και περιοδικά -των Πατρών και των Αθηνών- άρθρα επί θεμάτων «*αμέσως ενδιαφερόντων τον ευαγγελισμόν του λαού*». Συλλογές τέτοιων άρθρων αποτελούν τα εκδοθέντα βιβλία του. Το πρώτο βιβλίο που εξέδωσε ονομαζόταν «*Ευσεβείς μελέται*» (1945) και πραγματευόταν υπομνηματισμούς πάνω σε Κυριακά ευαγγελικά αναγνώσματα. Το 1948 εκδίδει νέο βιβλίο που ονομάστηκε «*Επίκαιρα προβλήματα*» πραγματευόμενο καθημερινά ζητήματα υπό το φως των ιερών κανόνων. Το 1958 εκδίδει τρίτο σύγγραμμα που ονομάζεται «*Ερμηνευτική επιστασία επί της θείας Λειτουργίας*».

Η κοίμηση του

Όμως, η αγιασμένη ύπαρξή του έφθασε στο τέλος της επίγειας πορείας της. Στις 30 Ιουνίου 1964, σε ηλικία 87 ετών, κοιμήθη με το όνομα της Παναγίας στα χείλη του. Ο θρήνος του λαού, οι κραυγές των παρακολουθούντων την εξόδιο ακολουθία «*Άγιος, Άγιος*», κατά την εκφορά του Αγίου Λειψάνου του, φανερώνουν περίτρανα

το λυτρωτικό έργο που συντελέσθηκε στην πόλη των Πατρών από τον Αρχιμανδρίτη Γερβάσιο Παρασκευόπουλο. Ετάφη στην εκκλησιαστική κατασκήνωση Συχαίνων.

Η ακλόνητη πίστη του προς τον Τριαδικό Θεό, η ασκητική του ζωή, ο μαρτυρικός του αγώνας για την Εκκλησιαστική αλήθεια, η άπειρη αγάπη του για τον άνθρωπο οδήγησαν τον ίδιο στην Αγιότητα, αλλά και τον λαό του Θεού στην θεογνωσία. Η παρουσία του και η ζωή του στην Πάτρα ήταν η ευλογία του Θεού στην πόλη του Πρωτοκλήτου. Έζησε ο λαός τότε ημέρες πρώτων χριστιανικών αιώνων. Όταν αναχώρησε από την επίγεια ζωή, τον θρήνησε γοερώς.

Εκταφή

29 Ιουνίου 2014. Ημέρα Κυριακή, αναστάσιμη ημέρα και ημέρα χαράς για όσους γνώρισαν και αγάπησαν τον Γέροντα των Πατρών π. Γερβάσιο Παρασκευόπουλο. Την ημέρα αυτή ορίστηκε και πραγματοποιήθηκε η ανακομιδή των Ιερών Λειψάνων του οσίου γέροντος Γερβασίου. Ετελέσθη Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός στις παιδικές κατασκηνώσεις του π. Γερβασίου, όπου βρίσκεται και ο τάφος του Γέροντα, χοροστατούντων των Μητροπολιτών Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης κ.κ. Εφραίμ, Κυθήρων και Αντικυθήρων κ.κ. Σεραφείμ, Γόρτυνος και Μεγαλουπόλεως κ.κ. Ιερεμία και Πατρών κ.κ. Χρυσοστόμου. Εν συνεχεία ετελέσθη η ανακομιδή των Ιερών Λειψάνων του οσίου Γέροντος. Πλήθος κόσμος, από πολλά μέρη της Ελλάδας παρευρέθησαν τη μέρα εκείνη για να τιμήσουν τη μνήμη του π. Γερβασίου. Ακόμα και στις ταρατσες των οικοδομημάτων ανέβαιναν! Ευωδία πλημμύριζε τον τόπο όλο, ιδιαίτερα κατά το άνοιγμα του τάφου και όταν ο Μητροπολίτης Πατρών κράτησε και ευλόγησε τον κόσμο με την τιμία κάρα του, οι πιστοί αναφωνούσαν «άγιος, άγιος» και τα δάκρυα χαράς έρρεαν ποτάμι! Άφθαρτο το δέρμα, πύρινες οι οφθαλμικές του κόγχες!

Ακολούθησε λιτάνευση των λειψάνων εντός των κατασκηνώσεων έως το κελλί του Γέροντα και τέλος τοποθέτησή τους στον Ιερό Ναό της Αγίας Παρασκευής όπου φυλάσσονται μέχρι και σήμερα.

Τώρα ζητά να πανηγυρίσει με δοξολογίες προς τον Θεό την επίσημη διακήρυξη της αγιότητός του και την αγιοκατάταξή του στην χορεία των Αγίων Πατέρων της Ορθοδόξου Εκκλησίας.